IV. évfolyam

1992 JÚLIUS – AUGUSZUS 4. szám

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja



HOGYAN ŐRIZZÜK MEG GYERMEKEINKET KATOLIKUSNAK?

MIT ADOTT A SZENTLÉLEK SZEMINÁRIUM?

EZT MONDJA AZ ÚR...

AZ EGYHÁZATYÁK TANÍTÁSÁBÓL

1. A kereszténveket sem területi, sem nyelvi szempontból, még faji szempontból sem lehet megkülönböztetni a többi embertől. 2. Sehol nincsenek olyan városok, melyekben mint sajátjukban laknának, nincs külön nyelvük sem, melyet beszélnének, nincs sajátos, rájuk jellemző életmódjuk. 3. Nem gondolkodás és bölcselkedés révén jöttek rá a tanításra, nem is kíváncsi emberek eszmefuttatásai által, nem is emberi tételeket vallanak, mint mások. 4. Görög és barbár városokban egyformán laknak, kinek mi jutott osztályrészül, étkezés és öltözködés tekintetében, alkalmazkodnak azon vidék szokásaihoz, s az élet egyéb területén mutatkozik a közösségi életük alkotmánya különösnek és elismerten meglepőnek. 5. Saját hazájukban laknak, de mégis jövevényekként; mindenben részt vesznek polgárokként, de mindent elviselnek, mint idegenek; bárhol, idegenben is otthon vannak, de minden haza idegen számukra. 6. Mint mindenki más, házasodnak, gyermeket nemzenek, de a magzatot nem hajtják el. 7. Közös az asztal, melyhez letelepednek, de nem közös az ágy. 8. Testben vannak ugyan, de nem a test szerint élnek. 9. A földön időznek, de a mennyben van polgárságuk. 10. Engedelmeskednek a meghatározott törvényeknek, de életükkel felülmúlják a törvényeket. 11. Mindenkit szeretnek, mindenki üldözi őket. 12. Félreismerik őket, elítélik őket; halálra adják őket, de életre támadnak. 13. Szegények és sokakat gazdagítanak (vö. 2Kor 6,10); mindenben szűkölködnek és mindenben bővelkednek. 14. Gyalázzák őket, és gyalázatban megdicsőülnek; káromolják őket, és megigazulnak. 15. Szidják őket, és ők áldást mondanak (vö. 1Kor 4,22). Megalázzák őket, és ők tiszteletet tanúsítanak. 16. Jótevők, akiket gonosztevőkként büntetnek; amikor megkínozzák őket, örvendeznek, mint akik életre támadtak. 17. A zsidók küzdenek ellenük, mint tőlük idegenek ellen, a görögök üldözik őket; de akik gyűlölik őket, nem tudják megmondani a gyűlöletük okát.

1. Egészen egyszerűen: ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban. 2. A lélek áthatja a test minden tagját, ugyanúgy jelen vannak a keresztények a világ városaiban. 3. A lélek is a testben lakik, de nem a testből való; a keresztények is a világban vannak, de nem e világból valók. 4. Láthatatlan a lélek, melyet a látható test börtönöz be; a kereszténveket is úgy lehet megismerni, mint akik a világban vannak, de vallásuk láthatatlan marad. 5. A test gyűlöli a lelket és küzd ellene, noha a lélek nem követ el ellene semmi igazságtalanságot, csak akadályozza a gyönyörök élvezetében; a világ is gyűlöli a kereszténveket, akik semmilyen igazságtalanságot nem követnek el, csak ellenállnak gyönyöreinek. 6. A lélek szereti a testet, mely őt gyűlöli és a test tagjait is; a keresztények is szeretik azokat, akik gyűlölik őket. 7. A lélek ugyan a testbe van zárva, de a lélek tartja össze a testet; így vannak a keresztények is, a világba vannak zárva, mint börtönbe, de mégis ők tartják össze a világot. 8. Halhatatlan a lélek, mely halandó hajlékban lakik; a keresztények is mulandó dolgok közepette zarándokolnak, a mennyben várják a romolhatatlanságot. 9. Ha étel és ital dolgában mostohán bánnak vele, a lélek jobbá válik; a keresztények is sokasodnak, noha naponta üldözik őket. 10. Isten rendelte őket erre a helyre, nem lenne illendő elhagyniuk azt.

Diognétosz levél

(Ókeresztény írók 3.)

A címlapfotón Jean Bernard püspök előtt tesz fogadalmat Mária-Ferenc nővér és Mária-Klára-Dénes nővér. Ezzel 56-ra emelkedett azoknak a száma, akiket a katolikus karizmatikus megújulás indított el, hogy a szerzetesi vagy szerzetes jellegű közösségi vagy papi hivatásban szolgálják az Urat.

A LÁNGOLÓ ISTEN

— Vallomás a Szentlélekről —

15.

Most szokatlan tájakra kirándulunk. A XVI. századtól létezik a kereszténységnek egy olyan ága, amely a hit mércéjének - a hagyomány és a tanítóhivatal kizárásával - egyedül a Szentírást tekinti. Távol áll tőlem, hogy az Egyház fájdalmas szakadásáért csupán a reformátorokat hibáztassam, de ez nem változtat azon, hogy a **sola Scriptura** (csak a Szentírás) elvét tragikus tévedésnek tartom. Egy szövegnek önmagában nincs jelentése. Jelentést csak a kód révén nyer, amelyet a szöveg alkotója használt. Ha az Egyházban működő Szentlélek a szerző, akkor az Egyházban működő Szentléleknek kell szolgáltatnia a szöveg megértéséhez szükséges kódot is. Helyesen érteni a Szentírást akkor fogjuk, ha a Szentlélek működésének hiteles helyét ismerjük: ez pedig nem kizárólag az egyén, hanem **az apostolok utódainak oldó és kötő hatalma alatt álló közösség**. Ezt nem lehet figyelmen kívül hagyni veszélyes szubjektivizmus nélkül. De miközben ezt a meggyőződést vallom, nem vonom kétségbe, hogy az Isten szavára figyelő protestáns szívében a Szentlélek elvégezheti a maga munkáját, és az odaadás, amellyel elszakadt testvéreink a Szentírásra mint számukra egyetlen hitforrásra figyelnek, gyümölcsöző lehet. Sokszor gyümölcsözőbb, mint a mi odaadásunk; mert Isten a szíveket nézi, s különben is, a Pneuma ott fúj, ahol akar (Jn 3,8). Sokat tanulhatunk a protestáns testvérektől. Ez a II. Vatikáni Zsinat álláspontja: „A mi épülésünkre is szolgálhat mindaz, amit a Szentlélek kegyelme különvált testvéreinkben megvalósít" (*Unitatis Redintegratio* 4.). Ebben a szellemben kívánom tárgyalni a protestáns **pünkösdmozgalom** Szentlélek-tapasztalatát. Forrásaim a hivatkozásokban föl vannak tüntetve.

Semmi sem kezdődik az elején, hanem valamivel korábban. Ezt a történetet, úgy gondolom, John Wesley-vel kell kezdeni, jóllehet ő bizonnyal nem volt pünkösdi prédikátor. Mozgalma a XVIII. századi Angliában először az anglikán egyházon belüli ébredési folyamatnak indult, és csak később kényszerült önálló egyházszervezet kiépítésére. Wesley és követői az erkölcsi szigorúságon kívül a Szentlélek megtapasztalására is építettek (nem utolsósorban a kontinensen fellépő pietista mozgalom hatására). Wesley a kegyelemnek két munkáját különbözteti meg: az első a megtérés (és megigazulás), a második a megszentelődés (tökéletes szeretet) műve. Szerinte mindkettő fokozatos előkészület után, hirtelen, pillanatszerűen tapasztalható meg. (Utóbbi sokkoló a katolikus fülnek, de gondoljuk meg: **sola Scriptura!** Wesleynek nem állt rendelkezésére a kiegyensúlyozó hagyomány, a mértékadó tanítóhivatal. Kemény aszkézise, hiteles misztikus élményei, hatékony tanúságtétele mellett a tan dolgában gyökértelen volt.) A metodista ébredésben nagy erővel működött a Szentlélek: Wesley prédikációja közben gyakran földre estek a hallgatók egy titokzatos hatalom befolyására.

A lelki ébredés, újjáéledés (revival) nemcsak a metodistáknál, hanem más protestáns felekezetekben is helyett kapott. A XIX. században az **ébredési mozgalmak** nagy hullámokban söpörtek végig az Egyesült Államokon. Erőteljes igehirdetés, drámai megtérés, eleven hit, élményszerű imádság jellemzi a **revival** légkörét. Az ébredés válfajának tekinthető a **megszentelődési mozgalom**, amely önálló egyházi alakulatokat is létrehozott. A wesley-i gondolatból indul ki, az ember megszentelődését Istentől jövő, egyetlen pillanat alatt elnyerhető és átélhető kegyelmi ajándéknak fogja föl. A megszentelődés a **second work of grace** (a kegyelem második műve), vagy **second blessing** (második áldás), ti. a megtérés után. A terminológia lassan - bibliai alapon - a pünkösd-esemény felé tolódik: a „második áldás" kezd mint „a Szentlélek keresztsége" szerepelni. Ezzel párhuzamosan megjelennek az ébredési összejöveteleken a pünkösdi jelenségek. Előbb erő és öröm, majd a nyelvek adománya is.

A XIX. század végén Richard G. Spurling baptista lelkész (fiával együtt) intenzíven tevékenykedett a megszentelődési mozgalomban. Várta a „korai eső" (első pünkösd) után a „késői esőt", a Lélek új korszakát (**Latter Rain Movement**, Késői Eső Mozgalom; az elnevezés alapja: Joel 2,23). 1892-ben Libertyben (Tenessee) Szentlélek-keresztségek történtek Spurlingék működése nyomán. A **Lexikon für Theologie und Kirche** cikkírója ezeket nevezi **elsőnek** (VIII.k., 418.o.), noha a fogalmat korábban is használták; talán a **glosszolalia**, nyelveken szólás jelentkezése miatt, bár erre is van példánk a korábbi évekből. Feltűnőbbek és jelentősebbek az 1896-os Camp Creek-i események, amelyek szintén Spurlingék hatósugarában következtek be.

North Carolina hegyeiben, Camp Creek község iskolaépületében egy laikus igehirdető, William F.

Bryant vezetésével ébredés kezdődött. Messziről gyülekeztek a résztvevők, gyalog vagy ökrösszekéren. Buzgón, kitartóan, várakozással telítve imádkoztak. És az egyszerű hegylakók ismeretlen nyelveken kezdtek szólni! Isten jelenlétének megdöbbentő átélése öntötte el a gyülekezetet. Az események híre további érdeklődőket vonzott: megbolydult az egész környék.

A szokatlan jelenség hamarosan ellenállásba ütközött. A nyelveken szólóktól megvonták az engedélyt az iskolaépület használatára, a baptista egyházi vezetés ellenük fordult, saját - fából épült - templomukat lerombolták, az új gyülekezet tagjait éjjel kirángatták ágyukból és megkorbácsolták... A hívők kitartottak, és az ellenségeskedés lassan elcsitult.

E baptista pünkösdi ébredés nyomán alakult 1907-ben a **Church of God** (Isten Egyháza). A zseniális, de kiegyensúlyozatlan sakkozó, a „szupergéniusz" Robert Fischer egy 1979-es közlemény szerint (*Magyar Sakkélet* 1979/9. 207.o.) ebbe menekült lelkének gyötrő nyugtalansága elől.

16.

Függetlenül Spurlingéktól, 1900-ban egy fiatal metodista lelkész, Charles Fox Parham kutatott a Szentlélek-keresztség titka után. Számára az volt a kérdés: **honnan tudhatja valaki biztosan, hogy részesült a Lélek keresztségében?**

Az élmény szubjektív dolog. Néha lenyűgöző erővel nyilvánul meg a Lélek, és az embernek nincsenek kételyei. Máskor azonban a Szentlélek hatása nem olyan nyilvánvaló. Mit gondoljunk ilyenkor? Működik a Lélek? Nem működik? Megtörtént a Szentlélek keresztsége? Nem történt meg?

Számunkra ott van a bérmálás objektív ténye. Az érvényesen megbérmált katolikus nem mondhatja, hogy nem kapta meg a Szentlelket; legföljebb, hogy nem veszi hasznát. (Prohászka korábban említett kérdése erre vonatkozott.) Akiben nem hatékony a bérmálás kegyelme, annak mindig mondhatjuk: „Éleszd fel magadban Isten kegyelmét" (2Tim 1,6). Hiszünk benne, hogy **van** mit fölélesztenie.

De mit szóljon a protestáns, aki a bérmálás objektív, **ex opere operato** erejében nem hisz? Mit mondjon éppen a metodista, aki a Wesleyánus hagyománnyal üres ritualizmusnak minősíti a bérmálás szertartását mindenestül? Mit szóljon az ébredési és megszentelődési prédikátor, aki a szubjektív megtapasztalás ingoványos talajára építette egész kereszténységét?

Parham azt mondta: tisztázni kell a Biblia alapján (**sola Scriptura!**), miből lehet valaki biztos, hogy a Szentlélek keresztségét megkapta. A feladat megoldására bibliaiskolát nyitott Topekában (Kansas), amelyben nem csupán tanító, hanem tanuló is akart lenni. Tanítványaival együtt kereste a föltett kérdésre a választ.

Szánom és irigylem ezeket az embereket, századunk elején, tele az élő Isten Lelke utáni vágyódással, ebben a különös tanintézetben, ahol nincs tandíj, és a tanítványok megosztják egymással földi javaikat. Szánom őket, mert nagy vágyakozásukon és archaikus King James Bibliájukon kívül annyira nincs semmijük; de irigylem is őket, mert akkora nyitottsággal forgatják Isten írott szavát. Bármit készek megtenni, amit az Írás mond, csakhogy biztosak lehessenek, hogy elnyerték a Lelket... Micsoda kiáltás a szubjektivizmus ingoványából az objektivitás mentőkötele után!

Természetesen semmi esélyük nem volt, hogy a katolikus szentségtan objektivitásánál kössenek ki. (A katolicizmust nyilván a pogányság egy fajtájának tartották.) Máshol kötöttek ki. Az 1900-as év utolsó napjaiban az Apostolok Cselekedetei alapján úgy döntöttek, hogy **a nyelvek adománya jelenti az objektív kritériumot**. Elkezdtek imádkozni, hogy úgy nyerjék el a Lélek keresztségét, ahogy a Cselekedetek elbeszéléseiben történik: a nyelveken szólással együtt. Nagy várakozással ostromolták az eget, és Isten jelenléte érezhetően betöltötte őket, de a nyelvek adományára sokáig hiába vártak. Ekkor az egyik tanítvány, egy Agnes Ozman (más forrás szerint: Oznam) nevű lány, arra kérte Parhamot, hogy kézrátétellel imádkozzék fölötte. Parham kicsit habozott, kicsit fohászkodott, aztán engedett a kérésnek.

„Amikor kezét a fejemre tette, a Szentlélek leszállt rám, és elkezdtem nyelveken beszélni, Istent dicsőítve. Többféle nyelven szóltam, és egészen világos volt, mikor került sor új nyelvre. Megkaptam azt az örömöt és dicsőséget, amire szívem még vágyódott, és az Úr jelenlétének olyan mélységét bensőmben, amit azelőtt soha nem ismertem. Olyan volt, mintha lényem legmélyéről élő vizek folyói fakadnának" - beszéli Agnes Ozman (SCHMIEDER, L.: *Geisttaufe*. Schöning, Padernborn-München-Wien-Zürich, 1982. 310.o.).

1901. január 1-e volt, majdnem este 11 óra.

A következő napokban sorra történtek a nyelvek adományával kísért Szentlélek-keresztségek Topekában. Január 3-án maga Parham is megkapta ezt az ajándékot, vagy tucatnyi más lelkésszel együtt, különféle felekezetekből.

17.

Pünkösdi tűzzel telve, Parham és lelkésztársai megindultak, hogy meghódítsák a világot! Legalábbis az Egyesült Államokat és Kanadát.

De már Kansas Cityben fölöszlott a lelkes missziós csoport. Legyőzhetetlen nehézségekkel találták szemben magukat. Nyílt ellenségeskedésbe ütköztek, senki

sem hitt a pünkösdi üzenetnek. A csoport egységét sem sikerült megőrizni. (Az élmény ingoványos talaj...) Parham magára maradt, a többi lelkész elhagyta. Egyik templomban sem engedték prédikálni. Visszatért Topekába, de hamarosan a bibliaiskola is megszűnt: az épületet eladták, a bérletet fölmondták, és nem volt más helyük.

Parham nem adta föl! Utcasarki prédikátor lett. Megvolt a Bibliája, és hozzá a meggyőződése, hogy ismeri a „teljes evangéliumot".

Mi volt ez a teljes evangélium? Mindenekelőtt az a bizonyosság, hogy fölfedezte a Lélek hiteles keresztségét: azt, ami a nyelvek adományával jár együtt. A korábbi - megtérés utáni, de nyelveken szólás előtti - Szentlélek-megtapasztalást Parham (saját teológiai hátteréből kiindulva) **megszentelődésnek** nevezte, de nem Szentlélek-keresztségnek. Tanítása szerint tehát a keresztény élet **három fokozatú**: 1. megtérés, 2. megszentelődés, 3. Szentlélek-keresztség. **Parham lényeges újítása, hogy a nyelveken szólást a Szentlélekben való megkeresztelkedés kritériumává, „kezdeti fizikai bizonyítékává" lépteti elő.**

Parham teljes evangéliumához tartozott továbbá a karizmákról, a hívőket kísérő jelekről szóló tanítás. „Akik hisznek, azokat ezek a jelek fogják kísérni: nevemben ördögöt űznek, új nyelveken beszélnek,... ha pedig betegekre teszik a kezüket, azok meggyógyulnak" (Mk 16,17-18).

Bátor ember volt. Nem habozott szaván fogni az Igét, és hittel betegekre tenni a kezét, hogy meggyógyuljanak. Végülis ennek köszönhette, hogy tanúságtétele eredményes lett. Majd háromévi prédikálás után El Dorado Springs (Missouri) gyógyforrásaihoz vetődött. Minden beszéde után fölajánlotta a gyógyulást keresőknek, hogy imádkozik értük. Sokan azok közül, akik a gyógyvízhez fordultak, az imádságot is kipróbálták. És az imádság gyakran hatásos volt. Drámai egy Mary Arthur nevű asszony gyógyulása, aki megvakulóban volt: már csak fél szemére látott, azt is csupán fájdalom árán tudta nyitva tartani. Parham kézrátétellel imádkozott érte, és az asszony néhány perc múlva nyitott szemmel nézett a fénybe, minden fájdalom nélkül.

Parham rövidesen Galenában (Kansas) prédikált, ahová Mary Arthur hívta meg, hogy az ő házukban tartson összejöveteleket. Nemsokára zsúfolásig megtelt a lakás. Sátrat emeltek, de az is kicsinek bizonyult. Kibéreltek egy ócska áruházat, és hordókra tett deszkákkal padokat rögtönöztek benne. Az emberek tódultak Parham összejöveteleire!

„Nincs egész három hónapja, hogy ez az ember Galenába jött, és ez alatt az idő alatt több mint ezer embert gyógyított meg, és nyolcszáznál többet megtérített... Emberek, akik évek óta nem tudtak járni mankó segítsége nélkül, olyan kiegyenesedett tagokkal keltek föl az oltár elől, hogy eldobhatták mankóikat... Itt a résztvevők megkaphatják, amit **a Pünkösd** néven neveznek, és idegen nyelveken képesek beszélni, olyan nyelveken, amelyekben teljesen járatlanok enélkül az erő nélkül. Ez önmagában a találkozó egyik legfigyelemreméltóbb jelenségének tűnik. A múlt héten egy nő fölállt a találkozó közben, és tíz percen át beszélt, miközben látszólag a hallgatóság egyik tagja sem tudta, mit mond. Egy indián, aki a területen lévő pawnee rezervátumról jött be a szolgálatra, kijelentette, hogy a nő az ő törzsi nyelvén beszélt, és ő a tanúságtétel minden szavát értette" - írta egy újságíró az eseményekről (SHERRILL, J.: *They Speak With Other Tongues*. Highland Books, Crowborough, 1965. 39.o.).

Parham híres ember lett. Újra megnyithatta bibliaiskoláját, ezúttal a texasi Houstonban. Itt részesült a Szentlélek keresztségében a fekete bőrű baptista lelkész, William J. Seymour, akinek az a hivatás jutott, hogy Californiába vigye a Lélek lángját.

18.

Seymournak meghívása volt, hogy Los Angelesben egy fekete gyülekezetnek prédikáljon. Houstonban mindent átvett Parhamtól: a „teljes evangéliumot" a pünkösddel és a karizmákkal, a három fokozatot, a nyelveken szólást mint a Szentlélek-keresztség „kezdeti fizikai bizonyítékát". Most ezt a neofiták hevével öntötte a meghívó gyülekezetre. Beszédsorozatát az első nap után félbe kellett szakítania.

Magánházban prédikált tovább a Bonnie Brae Streeten. 1906. április 9-én kiáradt a Szentlélek a hallgatóságra. Ezek az egyszerű, élénk kaliforniaiak - köztük sok fekete - nem haboztak entuziasztikusan reagálni! „Három nap, három éjjel kiáltoztak. Húsvét ideje volt. Mindenhonnan jöttek emberek. Már a második nap reggel nem lehetett a ház közelébe férkőzni. Ahogy az emberek beléptek, elestek Isten ereje alatt. Az egész város fölkavarodott. Addig kiáltoztak, amíg az alapok elmozdultak, de senki sem sérült meg. Ezalatt a három nap alatt sok olyan ember befogadta a **keresztséget**, aki csak éppen azért jött, hogy lássa, mi történik. A betegek meggyógyultak, a bűnösök megtértek, mihelyt beléptek" (KENDRICK: *The Promise Fulfilled* 65.o. Idézi SCHMIEDER: Geisttaufe 311.o.). A beszámoló nem túloz abban, hogy az ócska ház alapjai kimozdultak helyükről: az épület valóban összeomlott, ha föltehetően nem is egy csapásra, a résztvevők fejére. Új helyet kellett keresni a találkozók számára, és ez lett a híres Azusa Street 312. Itt Seymourék egy ócska istállót állítottak úgy-ahogy helyre, szögek tárolására szolgáló kis hordókat helyeztek el ülőhely gyanánt, és folytatták a pünkösdi ébre-

dést. Az Azusa Street lett a pünkösd-mozgalom világszerte ismert kiindulópontja. Jöttek is prédikátorok az Egyesült Államok minden tájáról, sőt külföldről is. Ezek aztán elterjesztették mindenfelé a pünkösdi élményt és tant.

Parham, aki saját mozgalmát **Apostoli Hit Mozgalom**-nak nevezte, már 1906-ban túlzónak érezte és kifogásolta az Azusa Streeten előforduló szélsőségeket, emocionális kitöréseket, komolytalan viselkedésmódokat. Novembertől szakított Seymourral. Seymour három évig prédikált ezen a helyen, de 1908-ban a fehérek visszavonultak gyülekezetéből. Túl temperamentumosnak találták a négereket.

Mint láttuk, Parham és Seymour irányvonalára rányomta bélyegét az előbbi metodista öröksége. A pünkösd-mozgalom terjedésével azonban a nem metodista hátterű résztvevők fölöslegesnek vélték a **megszentelődés** fokozatát, és megelégedtek a kegyelem két művének, a **megtérésnek** és a **Lélek-keresztségnek** számontartásával. Így William H. Durham, a chicagói baptista prédikátor, aki 1907-ben Los Angelesben nyerte el a Szentlélek keresztségét és vált a pünkösdmozgalom lelkes hívévé, hamarosan kihagyta a középső fokozatot és megelégedett kettővel. Szerinte a megtisztulás és megszentelődés egy életen át tartó **folyamat** a megtérés után. 1910-ben **Krisztus befejezett műve a Kálvárián** címmel közzétette kétfokozatú tanát. Seymour erre szakított Durhammal is.

Az egyik legjelentősebb pünkösdi „felekezet", az **Assemblies of God** (alakult: 1914), Durham kétfokozatú tanát tette magáévá.

Kovács Gábor

MIT ADOTT A SZENTLÉLEK SZEMINÁRIUM?

Rövid tanúságtételek a szemináriumot végzett fiataloktól

„Segített megértenem a sátán hatalmát a világban, pl. olyan dolgokban is, mint a kishitűség, hogy ez is gát lehet bennem Isten szeretetének elfogadásában. Megértettem ugyanakkor Isten mindent betöltő szeretetét, és azt a csodálatos lehetőséget, hogy gondolatait megosztja velem Szentlelke által. Megértettem Jézusnak isteni és emberi voltát, hogy e kettő hogyan létezhet együtt és egymás mellett - ez a kérdés régebben sokat zaklatott. Végül, ami a leglényegesebb, egy olyan erőt (hitet) kaptam, ami képessé tesz rá, hogy a világi életben észrevehessem az átmenetiséget, és hogy a problémákat úgy tudjam megélni, mint Isten gondviselésének a jeleit." *A. Cs.*

„Mit adott a szeminárium? Lelki fejlődést, új megtapasztalásokat és erősödést, testvéreket, nagyobb nyitottságot." *A. A.*

„Újjászületés nélkül senki sem láthatja meg Isten országát." *B. A.*

„60-80%-os betegségemből való gyógyulást adott. Megerősítette az eddig is meggyőződéses hitemet. Sok örömöt, boldogságot és a hibáim felismerését kaptam, amelyből sok van, csak nem tudok kellőképpen bánni velük." *B. G.*

„A szeminárium ideje alatt jobban megismertem a Szentlélek működését, kiáradását, adományait és vezetését. Többet olvastam a Szentírást, mint azelőtt. A Szentlélek sok hibámra és mulasztásomra hívta fel a figyelmemet, megtapasztaltam a Szentlélek belső vezetését az imaéletemben, sok dolog vált lényegtelenné, amit régen nagyon fontosnak tartottam. Megtapasztaltam az életgyónásban a szabadító és gyógyító ima erejét." *C. I.*

„A hitem élővé vált, a Szentírás személyes lett. Imaéletem elmélyült. Életem kibillent jól berendezett állapotából. Teret nyert benne a Szentlélek, és most azon küzdök, hogy lefoglalhassa, mint a magáét. Új barátságok születtek, régiek elmélyültek. Sokkal többet imádkozom, naponta járok misére, amely szintén megújult számomra." *Cs. M.*

„Amit nekem adott a szeminárium: Megéreztem az Atya szeretetét. Mélyebbre jutottam a vallásos életben." *Cs. G.*

„Mit adott nekem a szeminárium? Optimizmust. Sok gyakorlati ötletet, a remény fenntartását. A katolikus hit más, eddig nem eléggé ismert területeinek bemutatását. Bíztatást abban, hogy eddigi tapogatózásaim hivatásom felismerésében nagyvonalakban helyesek voltak. A három isteni személy közül eddig csak Krisztusra koncentráltam, most pedig megismertem a Lelket is." *Cs. A.*

„Megtanultam a testvéri szeretetet. Válogatás nélkül tudom elfogadni az embereket, nem nézve őket személy szerint, hite szerint. Végtelenül megszerettem Szűz Anyát, Máriát, akit saját anyukámnak, gyermekeim és az összes ember Anyjának tekintek. Hála legyen Istennek, aki megengedte és ide hívott." *D. D.*

„Elsősorban a görcsöktől, szorongástól, állandó kishitűségből való gyógyulást reméltem. Ezt az életgyónás alatt elnyertem. A Szentlélek kiáradásának a napján már gyógyult, nyitott lélekkel tudtam fogadni Isten erejét. Tisztában vagyok azzal, hogy én ennek a hatalomnak és erőnek csak a hordozója vagyok, ez az erő Istené és Ő általam, velem akar munkálkodni. Tehát nagy nyugalom és szeretet, ami egész héten velem volt és ezt többet nem szeretném elveszíteni - minden erőmmel ezen leszek. Szeretem Istent teljes szívemből, egész lelkemből, minden erőmből." *D. P. É.*

„A szeminárium kinyitotta szívemet az Atyához és a Fiúhoz, és megmutatta ki az a Szentlélek, és hogy Ők léteznek egy személyben. Bár még most is nehéz felfognom ésszel, de szívem érzi szeretetüket és rádöbbentem arra, hogy az Atya jobban szeret engem, mint én Őt. Nem is tudom, miért szeret az Atya, hisz olyan rossz vagyok, de most akarom,hogy mindig az Atyával legyek és soha ne felejtsem el szeretetét." *D. I.*

„Új lehetőség nyílt meg a hitben való elmélyülésre. Feldolgozhattam érzelmi sérüléseimet. Az Atya képében felfedezhettem egy hibát, ami eddig nem jött felszínre. Megtapasztalhattam Isten szeretetét, hűségét, megbocsátását." *F. I.*

„Nagyon sok homályos érzést és gondolatot tisztázott bennem a szeminárium. Kiegyensúlyozottabb lettem, főleg az életgyónás után. Szükségem lenne a hitem további elmélyítésére valamilyen szervezett formában, ami ehhez a szemináriumhoz hasonló. Nagyon szeretem a karizmatikus miséket is, sajnos csak egyszer van havonta." *G. O.*

„Mit adott nekem a szeminárium? Jeleket és tapasztalatokat, örömöt. A főbb gondolatok már nem voltak újdonságok, de azért kaptam néhány gondolatot, tanácsot, ötletet, segítséget." *Gy. B.*

„Mit adott nekem a szeminárium? Megerősítette azt az akaratomat, hogy imaéletemet megújítsam. Életemet egyre inkább Isten jelenlétében éljem. Jobban szeressek, szolgáljak másokat, ehhez a Szentlélek erejét kérjem. Isten békéje, öröme töltsön el, s ez indítson további szeretetszolgálatokra. Testi emberből egyre inkább lelki emberré váljak." *Gy. Zs.*

„Mit adott a szeminárium? Erősebb hitet. A böjt és önmegtartóztatás által kieszközölhető mások részére a kegyelem. Az isteni gondoskodásban való újabb hitet. Bűneimtől való eltávolodást." *Dr. H. Gy.*

„Komolyabb hit és imaélet. Isten nagyobb jelenléte a mindennapokban. Kiegyensúlyozottabb, nyugodtabb élet. Könnyebben tudok megbocsátani. Könnyebb harmónikusabb emberi kapcsolatokat." *H. A.*

„Mindenekelőtt örömet, biztonságot, lelki békességet adott. Biztonságérzetet azért, mert nagyon sok bizonytalan, eldöntetlen kérdés volt bennem, amelyek jó részére feleletet kaptam és ha valami újból felmerült bennem, nem maradtam egyedül a problémámmal. Mert habár sokan vagyunk, mégis mindenki személyként, individumként volt kezelve, ezért nem maradt magára. Örömet éreztem, mert sok hozzám hasonló ember között lehettem, akiket testvéreimnek szólíthatok. És azért is jó volt, mert úgy érzem, hogy elindultam. És ez egyedül nem ment volna. Lelki békességet adott, amely az első két dologból és a szeminárium anyagainak átgondolásából következik bennem. És legfőképpen elmélyülést adott; sokkal nagyobb örömet és szeretetet éreztem és érzek a szívemben, és az életmódomban is történtek változások." *I. É.*

„A Szentlélek kiáradása utáni reggel magányában örömet, békességet, lebegéshez hasonló élményt éltem át. Aznap este folytatódott. Következő vasárnapi szentségimádás és Eucharisztia vételekor Jézussal való személyes találkozás élményét tapasztaltam meg. Úgy tűnik, hogy sok hónapos lelki szárazság időszaka ért véget ezzel." *Dr. J. K.*

„Hálát adok az Úrnak, hogy megmutatta nekem, milyen kicsi vagyok és hogy ilyennek is nagyon szeret engem. Bizonyos vagyok benne, hogy tud majd engem használni testvéreim szolgálatára, gyengeségemmel együtt is." *J. J.*

„Új életszemléletet és lelki megnyugvást. Érzem a Szentlélek működését, más szemmel nézem az embereket, kezdem érezni, hogy meg tudok bocsátani, végre tudok vinni olyan elhatározásokat, amikor egyedül nem volt elég erőm. Istennel való kapcsolatomban úgy érzem sokat fejlődtem." *K. M.*

„Az imádságom megváltozott, rendszeres lett. Megtanulom nemcsak a kérő, de a dicsőítő imát is. Vágyódom, hogy az Úrral beszélgessek. Hiszem, hogy a Szentlélek bennem van. Szeretnék igazán az evangélium szerint élni." *K. P.*

„A szemináriumon megtapasztaltam a Lélekben való megújulás mozgalmának nyitottságát, szeretetét. Meggyőződtem arról, hogy a rendszeres elmélkedés v. egyéb, Istennel való foglalkozás szükséges a lelki életben. Nem vagyok képes 100%-osan bevetni magamat, de iparkodom tovább menni az Istenhez vezető úton. Kérem ehhez a Szentlélek segítségét." *K. T.*

„A szeminárium Isten erősségét és Szentlelkét adta. A Mennyei Atya teljességét adta." *K. M.*

„A szeminárium folyamán egyre nyilvánvalóbbá, megközelíthetőbbé, megérinthetőbbé vált számomra az Úr. Megéreztem a Szentlélek valóságos, baráti személyiségét. Megértettem a Szentlélek valódiságát, szükségességét. Megkaptam az életgyónás által a teljes megtisztulást, egy mérhetetlen nagy nyugalmat, biztonságot, szeretetet a jövőt illetően. Eltörlődtek a félelmeim. Még nagyobb intenzitást, erőt és vágyat kaptam az Úr szolgálatára." *K. B.*

A SZENTLÉLEK ÚJJÁSZÜL

(Tóth Tihamér püspök üzenete a mához szól. Annyira aktuális ma is, hogy minden sora megérinti szívünket. Jól látta, hogy az egyházról szóló tanítást csak a Szentlélekkel lehet kezdeni.)

Áraszd ránk Szentlelkedet és újjászületünk!" Imádkozza az Egyház. „Milyen különös imádság! Milyen furcsa reménykedés" - mondják erre egyesek. „Áraszd ránk Szentlelkedet? Hát nem a pénz és a technika fogja meghozni újjászületésünket?"

Bizony nem!

Tudjátok, mi lenne az eredménye annak, ha az emberek lelke megint megtelnék a Szentlélekkel? Az, ami az első pünkösdkor volt. Az első pünkösdön különféle népek álltak egymás mellett Jeruzsálem piacán és a Szentlélek eljövetele után mégis megértették a szónokló Péter szavát és akik megtértek, bármily nemzetből voltak is, szeretettel megértették egymás szándékait. Ma azonban hiányzik a Szentlélek a népek közül és ezért nemcsak az idegenek nem értik meg egymást, hanem gyakran ugyanegy népnek társadalmi osztályai sem.

Ahol uralkodik a Szentlélek, ott érvényben vannak Krisztus szavai: „Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből... Szeresd felebarátodat, mint önmagadat" (Máté 22,37-39).

Ahol uralkodik a Szentlélek, ott ma is érvényben vannak az Úr szavai: „Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek" (Máté 25,40). Igen, amelyik emberiségen a Szentlélek uralkodnék, ott a nemzetek nem egymás ellen acsarkodnának, hanem állna róluk is a Szentírás dicsérete, amit az első keresztényekről mondott, hogy egy volt a szívük, egy a lelkük (ApCsel 4,31), mert mindnyájan telve voltak Szentlélekkel.

„De mit tehetek én arról - mondja valaki -, hogy a népek nem fogadják el a Szentlélek uralmát!"

Ó, igen, tehetek! A népek egyénekből állnak. Ahány egyén kinyitja szívét a Szentlélek számára, annyi lépéssel közelebb jutunk a népek lelki megújulásához is, és annál hamarább válik valóra az Egyház esengő imája: „Áraszd ránk Szentlelkedet, és újjászületünk, és megújul a föld színe."A Szentlélek az alfa és omega a mindenség életében. Nem alaptalanul hívja Őt az Egyház éneke „az Atya jobbkeze ujjának" (digitus paternae dexterae). Valóban neki köszönhetünk a világban minden rendet és harmóniát, minden szépséget és fejlődési lehetőséget.

Neki köszönhetjük a virágok illatát és a csillagok misztikus ragyogását, hófehér hegycsúcsokat és csobogó forrásokat. A Szentlélek tekintetétől gyúlnak szépségre az angyalok. Neki köszöni bűntelen fehérségét az angyalok Királynéja. A Szentléleknek köszönjük Krisztus megtestesülését, a Szentírás könyveit, az apostolok bátorságát, vértanúk halálmegvetését, tiszta lelkek hősies győzelmét. Szentlélek nélkül nincs egyetlen eredményes imánk, nincs szentmisénk, nincs egyetlen szentségünk. Szentlélek nélkül nincs az a fölfelé törekvés, az a lelki tökéletesedés, mely szenteket nevelt az Egyháznak.

Ezért imádjuk mély alázattal a Szentlélek Úristent, az egész világnak éltető Lelkét! Általa lett a világ s áll fenn annak pompás gépezete. Általa fakad a bimbó, illatozik a virág, nő az erdő, érik a gyümölcs. Általa töri át az élet ellenállhatatlan ereje a dermesztő fagyot s általa nyílik tavaszba a tél. Általa élnek az állatok milliárdjai, Ő az életforrása minden teremtménynek. Általa énekelnek az angyalok, általa ébrednek életre a halottak. Általa jön minden jó gondolat, belőle fakad minden lelkesedés a szépért és jóért s minden ellenálló erő a bűn és gonoszság ellen...

Mindezekért imádlak Téged, Szentlélek Úristen, azért is, mert általad vagyok én is, a te kicsiny, küszködő, vergődő gyermeked...

Teremtő Szentlélek, teremts újjá engem! Vigasztalás Lelke, vigasztalj meg engem! Ifjúság Lelke, emelj föl engem! *Amen.*

Tóth Tihamér

(Hiszek az Egyházban 10-11 o.)

„Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. Hiszen nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket az igazságban, mert hiszen a tanításod igazság." (Jn 17,15-17)

HOGYAN ŐRIZZÜK MEG GYERMEKEINKET KATOLIKUSNAK?

Kössünk barátságot a szentekkel.

Jókora út vezet ahhoz, hogy gyerekeink gyökeret eresszenek a mi katolikus örökségünkben.

Néhány éve fiam panasszal fordult hozzám: „Anyu - mondta - a hittanóra unalmas. A tanárnőnk az Istenről és az egyházról beszél, de én úgy érzem, mintha már mindezt hallottam volna korábban." Mivel ő csak kilenc éves volt abban az időben, tudtam, hogy nem hallhatta. Némi vita után ráleltünk a megoldás kulcsára.

„Az a baj - döntötte el végül Matt - hogy ő egyáltalában nem mesél a szentekről."

Fiam konklúziója felkeltette érdeklődésemet. Harminc éve egy gyereknek könnyen lehetett volna éppen az ellenkező panasza. Visszatekintve a katolikus hitmozgalom akkori aranykorára, elmondhatjuk, hogy a szentek mindenütt ott voltak, akár akartad, akár nem. Nekem sikerült megkedvelnem őket és a tények, valamint a fikció józan ész által történt különválasztása után egy egész életre szóló ragaszkodás fejlődött ki bennem ezek iránt a hős férfiak és nők iránt.

Manapság - ahogy fiam az iskolában felfedezte - a szentek áldozatul estek a mellőzésnek, vagy szándékosan nem vesznek tudomást róluk, vagy valami ködös toleranciával kezelik őket, különc atyafiak számára fenntartva személyüket.

Időközben mi, katolikusok, elvesztettük a kapcsolatot saját történelmünkkel, megtagadtuk saját ismeretségünket a személyiségek egy bámulatba ejtő körével. Hasonlóan elvesztettük a belső ösztönzés, ihletettség óriási forrását is azzal, hogy átnéztünk az igaz embereken, akik megmutathatnák számunkra: mit jelent teljes szívvel Istenért élni. Úgy tűnik, elérkezett a szentek újrafelfedezésének ideje, különösen, ha szeretnénk, hogy gyerekeink gyökeret eresszenek a mi katolikus örökségünkben. A gyerekek nem fognak ellenállást tanúsítani azon törekvéseinkkel szemben, hogy bevezessük őket a szentek világába, ha majd hallgatván méltányolják a nekik mesélt jó történeteket.

Reagálásuk általában lelkes lesz, bár esetenként lehetnek rejtett kétségeik a történetek igazságával kapcsolatban, ahogy nekem is volt hatéves fiammal szemben. Titus egyszercsak bejelentette, hogy ő szent akar lenni. Természetesen meglepődtem és megkérdeztem tőle, hogy miért. „Mert ők tiszta dolgokat cselekszenek és szeretik az Urat" - válaszolta. Kis szünetet tartott aztán hozzátette a súlytalanságra hivatkozva, amit egyes szentek imádság közben tapasztaltak: „Vizen is járnak, ez jó móka lenne."

Minden szülő tudja, hogy a legtöbb cselekvés - a gyerekeket is beleértve - azon az alapelven működik: légy becsületes, többé ne tégy semmit a gyerekeidet megkerülve. Szentekről vitatkozván ennek különös jelentősége van. Az évek során felfedeztem, hogy sok szülő nyomasztó, nem helytálló történeteket talál ki a szentekről, vagy borzalmakról, vértanúságokról mesélnek. Amint az egyik asszony mondta: „Azok az emberek úgy néztek ki, mintha folyton szenvedtek volna." Ha neked, kedves olvasó, fenntartásaid vannak ezeket a sorokat olvasván, vizsgáld meg saját hozzáállásodat a kérdéshez, mielőtt gyerekeidhez közeledsz.

Időnként a szentek hibás megértése, ami még fiatal korunkból származik, összezavarja arra való képességünket, hogy felnőttként helyesen ítéljük meg őket. Elsődleges hiba, amit a katolikusok ezen a területen elkövetnek az, hogy arra összpontosítanak, a szent milyen személyiség volt, vagy hogy milyen sokat szenvedett, ahelyett, hogy az Úrhoz való viszonyukat vizsgálnák. A hangsúlynak erre helyezése zavaró lehet, mivel ezt közülünk néhányan mindig is a pápának szóló vallási panasznak, vagy prédikációnak fogják tartani, néhányan pedig vágyódni fognak a vértanúságra, szenvedésre. Segítségünkre lehet, ha tudjuk, hogy a túlzott figyelem, amit időnként a szentek teljesítményére, vagy szenvedésére fordítanak, jóval inkább a bizonytalan, ingatag teológia és a túlbuzgó tanárok terméke, mint a hivatalos egyházi tanításé. Ha a szenteket elsősorban Isten iránti szeretetükért becsüljük - ahogy az egyház is erre törekszik -, példájukat inkább hasznosnak fogjuk találni semmint nyomasztónak, vagy elérhetetlennek.

Azért, hogy némiképp pozitívabb hozzáállást nyerjünk ezen a téren, kezdjük kérlelni az Urat, hogy segítsen nekünk megtalálni az igazságot. Azután olvassunk néhány jó könyvet nagyszerű katolikus férfiakról és asszonyokról (pl. Don Bosco, Teréz anya, Szent Johanna, Szent Ferenc, X. Pius pápa, stb. életéről).

Az egyik legüdvösebb mód, ahogy gyerekeidet kapcsolatba hozhatod a szentekkel az, ha róluk nevezed el őket. Ez az ősi gyakorlat a gyerek elé állítja a védőszentet, mint példaképet és mint érte közbenjárót egyaránt. Ha már elszalasztottad ezt az alkalmat, akkor segíthetsz gyerekednek, hogy ugyanezt a célt elérje keresztelés, elsőáldozás, vagy bérmálás során a bérmanév választása révén. Ez a szokás, hogy bérmá-

láskor a gyerek saját neve mellé hozzáadjuk egy választott szent nevét, jelentéktelennek tűnhet, de ne vessük ezt könnyen el. Nézzük csak férjem tapasztalatát!

Nick gondos mérlegelés után választott magának bérmanevet, s ez Máté lett a bibliai szent iránti tiszteletből. Csodálta Mátét, főként a válaszáért, amit Jézusnak a hozzá intézett hívására adott: A vámos fölkelt, elhagyott mindent és követte az Urat.

Sajnálatos módon néhány évvel bérmálkozása után Nick felhagyott hitével, kimaradt az iskolából és súlyos bűnben kezdett élni. Hosszú éveken keresztül élt így, egészen addig, amíg egy nap elment családját meglátogatni és egy közös imaórára is betért a templomba, ahol az Úr drámai módon avatkozott bele az életébe. Nick az imaórán visszatért az Úrhoz, majd hamarosan meggyónt és misére ment - először abban az évben. Aznap a misén az envagélium Máté meghívásáról szólt. Nick ebben a pillanatban rádöbbent, hogy ennek a szentnek a hűséges közbenjárása segítette a visszatalálásban.

Mivel az ilyen események, mint a keresztelés és bérmálás, ritkák az emberek életében, a szülőknek más utakat kell találniuk ahhoz, hogy felkeltsék gyermekeik érdeklődését a szentek iránt.

Az egyik leghatásosabb mód, ha egyszerűen csak követjük az egyház hagyományait ünnepnapjaival kapcsolatban, beszélgetünk, vitatkozunk a legkülönbözőbb szentekről, mikor az ő napjaik közelednek. Én például azáltal tudok kapcsolatban maradni ezen alkalmakkal, hogy olyan naptárt használok, amely közli az egyes szentek nevét az ünneplésükre szánt napokon. Természetesen nincs minden szent külön feltüntetve. Én sem mindegyikről beszélek. Ha mindegyiküket számbavennénk, az olyan csatához hasonlítana, ahol a győzelemhez több ellenfelet ölnénk meg a szükségesnél.

A naptár mellett forgatni szoktam az „Útmutató a szentekhez" c. kiadványt is. (Magyarországon hasonló célt szolgál: A szentek élete I-II. c. könyv, 1984 és 1988-ban adta ki a Szent István Kiadó, főszerkesztő: dr. Diós István - ford. megj.). Ez a mű a szentek rövid összefoglalása abc sorrendben, s tartalmazza mindegyikük rövid életrajzát is. Így aztán a naptárral és az útmutatóval a kezemben könnyen rátalálhatok egy-egy szentre, és elegendő információt szerzek ahhoz, hogy gyermekemnek valamilyen képet adhassak az adott szent személyéről, és egyéni életéről.

Amikor csak lehetséges, bővítem a megközelítést. Nemrégiben például, Bosco Szent János ünnepnapján elhatároztam, hogy egy kicsit több figyelmet fordítok erre a jókedvű, tizenkilencedik századi papra, aki a gyerekeknek szentelte életét. Süteményt vettem elő a hűtőből a reggelihez, és amíg melegítettem, gyorsan kikerestem néhány rövid történetet a Peter Cappin által írt „Történetek Don Boscóról" c. könyvből.

Míg a gyerekek reggeliztek, felolvastam nekik a könyvből s ők jó hangulatban indultak az iskolába Grigióról, a titokzatos kutyáról beszélgetve, aki valami csoda folytán mindannyiszor megjelent Bosco Szent János megmentésére, valahányszor megfenyegették az életét az ellenségei.

Egyszer valaki azt mondta: „A szavak irányítanak, de a jó példák vonzanak." Ez természetesen része annak az időtlen varázsnak, amit a szentek árasztanak. Amikor Ágoston megtérésének kavargó buktatóival küzdött, egy, a Sivatagi Szent Antal életéről szóló elbeszélés vezette őt közelebb céljához. Loyolai Szent Ignác felépülvén egy csatában szerzett sebesüléséből, nem talált egyéb olvasnivalót, csak egy Krisztus életéről szóló könyvet, meg néhány szentek életéről szóló elbeszélést. Ezek olyan mélyen hatottak rá, hogy egészségét, egész lényét átadta az Úr szolgálatának.

A szentek ma is épp oly tevékenyek, mint valaha. Évekkel ezelőtt az egyik barátnőm csatlakozott egy szektához s néhány hónappal később hazalátogatott, hogy közölje döntését katolikus családjával. Családja megdöbbent, de Louise hajthatatlan maradt. Nem sokkal az új életéhez való visszatérése előtt elment a könyvtárba, hogy néhány könyvet keressen egy bizonyos kutatási témához, amit folytatott. Tévedésből rossz emeleten szállt ki a liftből, és a vallásos könyvek részlegénél találta magát, éppen Avilai Szent Teréz könyveinél. Louise hazavitt innen néhányat, elolvasta őket és mélyen megindította az, ahogyan Szent Teréz beszélt az Úrról. Röviddel később részben Szent Teréz írásaitól ösztönözve visszatért egyházához.

Akár segítségüket kérjük, akár elutasítjuk őket, a szentek mindig is vigyázni fognak ránk és gyermekeinkre. Hát ne hagyjuk, hogy gyermekeink elutasítsák a barátságukat és közbenjárásukat! Ha segítjük őket, meg fogjuk látni, hogy ezeknek a hős férfiaknak és asszonyoknak az életében az evangélium valósággá vált, és lehet, hogy őket is meg fogja hódítani - ahogy a szenteket is meghódította - Isten szeretete.

Cindy Cavuar

Fordította: F. Zsuzsa

(A fordítás a New Covenant c. újságból készült.)

„...Aki megbotránkoztat csak egyet is ezek közül a kicsik közül, akik hisznek bennem, jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakába és a tenger fenekére vetnék." (Mt 18,6)

A SZENTLÉLEK BENNEM

Az Úr Jézus egész földi élete arra irányult, hogy előkészítse a Szentlélek eljövetelét. A Szentlélek viszont azért jött, hogy folytassa és befejezze Krisztus művét. Az Úr Jézus egész működése pedig a Szentlélekre irányul. (Nincs is külön pünkösdi ünnepkör, mert a pünkösd nem más, mint a húsvét végső kicsendülése.) A Szentlélek szerepe, hogy nyitottá tegye a lelkünket az Úr számára. Hiszen ha magamba tekintek, én is lezárt, magányos személy vagyok, a személyiség minden jellegzetességével és a teremtett személy minden korlátoltságával. Ahhoz, hogy személyiségem belsőleg nyitott legyen és oda Krisztus beléphessen, és hogy ugyanazok az érzések legyenek bennem, mint benne, azt a Szentléleknek köszönhetem. Ő viszi bele Krisztust az egyén lelkébe és teremti meg ott azt a teret, amelyben Krisztus tovább él és működik. Pünkösd előtt egyedül Jézusban élt, mint templomban, pünkösd után minden lelket Jézussá akar fölkenni.

A *Pneuma* annyit jelent, hogy maga Isten által leszünk keresztények. A Szentlélek saját személyiségünket vonja abba a közösségbe, amelyben a Szentháromság éli belső életét. „Mikor eljön a Vigasztaló, akit az Atyától küldök nektek, az Igazság Lelkét, aki az Atyától származik, Ő tanúságot fog tenni rólam. Ti is tegyetek tanúságot rólam, hiszen kezdettől velem vagytok" (Jn 15,26). Krisztus sorsának részesévé tesz. Az Úr tanítványának lenni elsősorban annyit jelent, hogy Mesterünk életét kell folytatnunk. „Nem különb a tanítvány mesterénél, sem a szolga uránál. Elégedjék meg a tanítvány, ha olyan lesz mint mestere, és a szolga, ha olyan lesz, mint ura" (Mt 10,24). „Ha engem üldöznek, titeket is üldözni fognak" (Jn 15,20). A tanítvány nem múzeumőr, nem az az elsődleges feladata, hogy Mestere tanítását őrizze és porolgassa. Neki a Mester életét kell továbbélnie és fenntartania a történelem viharai között. Magára vállalja a Mester sorsát, mely minden korban többé-kevésbé ugyanaz. A tanítvány elsősorban nem katona, akinek mindenáron győzelemre kell vinnie Vezére ügyét. Nem azért vagyunk itt, hogy az Egyházat győzelemre vigyük minden áron, még Krisztus elárulása révén is, hanem, hogy mindenben Krisztus magatartásához igazodjunk. Nem világhódító kereszténység a célunk, hanem hogy az Úr halálát hirdessük, amíg el nem jő (1Kor 1,26). Krisztus ügye nem azáltal győz, ha félkeresztények félkereszténységre hódítják az embereket, hanem azáltal, ha egészen meg tud hódítani bennünket.

Így áll előttem feladatom a lelkigyakorlat küszöbén. Ó, Szentlélek, ne csak lebegj fölöttem, hanem lakozz is a szívemben. És ne csak lakozz, hanem dolgozz is bennem! Alakítsd életemet Krisztus másává! Ó Szentlélek, szeretet Lelke, neked még neved sincs, arcod sincs, mert önmagad elajándékozásában éled örök isteni életedet. Azért vagy, hogy adj! Téged hívlak középkori himnusz szavaival:

„Kedves lény, tiszta lény, aki kerülöd a belső sötétség homályát. A tiszták általad tisztulnak meg, Te eltörlöd a bűnt, a bűn rozsdáját, szennyét. Megismerteted az igazságot és megmutatod a béke ösvényét és az igazság útját. Kerülöd a gonoszok szívét és a jók szívét gazdagítod tudományod ajándékaival. Ha te tanítasz, ha te jelen vagy, semmi sem tisztátalan. Jelenléted megdicsőíti az emberi értelmet. Általad lesz vidám és tiszta a lekiismeret."

Halász Piusz

MEDJUGORJE 1992 május 25.

Drága gyermekek! Ma újból imádságra hívlak meg benneteket, hogy az imádság segítségével egyre jobban közeledjetek Istenhez.

Veletek vagyok, és szeretnélek mindannyiatokat a megváltás útjára vezetni, amelyet Jézus ad nektek.

Mindegyik nappal közelebb és közelebb vagyok hozzátok, mégha nem is vagytok ennek tudatában, mégha magatoknak sem akarjátok beismerni, hogy milyen kevéssé kapcsolódtok hozzám imádság révén. A kísértések és problémák idején is azt mondjátok: „Istenem! Anyám! Hol vagytok?!" - pedig **én ott várok** rátok, arra hogy igent mondjatok nekem, amit átnyújtok Jézusnak; és arra, hogy Ő megajándékozzon benneteket kegyelmével. Ezért fogadjátok el mégegyszer meghívásomat és kezdjetek el újra imádkozni, amíg imádságotok örömmé nem válik számotokra.

Csak ekkor fedezitek majd föl mindennapi életetekben, hogy Isten mindenható

Veletek vagyok és várok rátok.

Köszönöm, hogy követtétek meghívásom.

AZ IMACSOPORTOK ARRA HIVATOTTAK, HOGY KERESZTÉNY KÖZÖSSÉGEK LEGYENEK

Salzburg, 1990 szeptember 30.

Most pedig beszéljünk egy kicsit az imacsoportokról. Lássuk, hogyan újítja meg az egyházat az Úr az imacsoportok által, miként hajdan az ősegyházban. Az Apostolok Cselekedetei második fejezetében, a 42. versben ezt olvassuk: „Állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban." A 44. versben pedig ez áll: „A hívek mind összetartottak, és közös volt mindenük." Ha elolvassuk az Apostolok Cselekedeteiben, hogyan volt kezdetben, akkor láthatjuk, miként segíti elő a Szentlélek a szeretet közösségét ezekben a kis imacsoportokban. Az Apostolok Cselekedeteiből először azt tudjuk meg, hogy a Szentlélek leszállott az ősegyházra, az apostolokra. Az utolsó vacsorán volt az ősegyház első keresztelője a Szentlélekben. És miután befogadták a Szentlelket, az apostolok bátran és merészen kimentek a térre és hirdették Jézust. Péter, akit eltöltött a Szentlélek, első prédikációjával háromezer embert térített meg. És ha mi a Szentlélek ereje nélkül prédikálunk, tarthatunk háromezer beszédet, és nem térítünk meg vele senkit. Ebben rejlik a különbség.

Az első megtértek nem élhettek egyedül ebben a pogány világban. Abban a világban, melyben a zsidók üldözték őket, mert Jézust ismerték el uruknak. És ezért a Szentlélek arra ösztönözte őket, hogy kis közösségeket alkossanak, az újonnan megtértek kis csoportjait, akik házaknál gyűltek össze. Tudjuk például, hogy voltak olyanok, akik Szent Márk evangelista anyjának házánál gyűltek egybe. Mindenféle kis imacsoportokat hoztak létre. És mint az ApCsel mondja, hívek voltak az imádságban, hívek a kenyértörésben, vagyis az eucharisztia megünneplésében, és hívek az apostoloknak való engedelmességben. És az első keresztényeknek ezek a kis csoportjai alkották az új egyházat. Sok apró egyház volt, a hívők gyülekezete alkotta az egyházat. És ma, a karizmatikus megújulásban arra ösztönöz bennünket a Szentlélek, hogy ilyen kis imacsoportokat alakítsunk. A karizmatikusok kezdetben főként a templomokban gyülekeztek. Lassanként azután az a tendencia alakult ki, hogy házaknál, családokban alakítsanak csoportokat. És így a csoportok megsokasodtak. Ahelyett, hogy egy imacsoport lenne a különböző plébániákon, most öt, hat, hét vagy még több imacsoport van a házaknál. És ez az az út, ahogyan a kis imacsoportok, melyek mindenfelé létesülnek, kialakulhatnak. Szóval ha tizenöten összegyűlnek egy családnál, egy háznál, és hetente eltöprengenek a Biblia valamely üzenetén egy félóra hosszat, és aztán énekelni meg imádkozni kezdenek, dicsőítést, hálaimát és könyörgést mondanak, akkor ez a kis csoport lassanként testvéri közösséggé válik. És ebben a kis csoportban fokozatosan előtűnnek a karizmák, adományként a közösség épülésére és szolgálatára.

Fontos, hogy a csoportokban elhangzó tanítás elő legyen készítve, vagy plébániai, vagy bizonyos területi szinten. Mert ha valaki a Bibliáról, a Biblia valamely szakaszáról tanít, és nincs fölkészülve, tévedéseket is terjeszthet. Így ahelyett, hogy építené, rombolhatja a közösséget. Nagyon fontos tehát, hogy a tanítás elő legyen készítve, hogy előkészítsék plébániai szinten, más imacsoportokkal közösen. Országunkban megpróbálunk minden imacsoportot evangelizációs csoporttá tenni. Nem fényűzés, ha az imacsoportban egy-egy félórát a Biblia tanulmányozására szánunk. Ez egyik módja hitünk táplálásának az imádkozás megkezdése előtt. Ezért mondjuk hát, hogy az imacsoport evangelizációs csoport. Plébániámon kezdetben a templomban volt egy csoportunk, de most már nem a templomban van az imacsoport, hanem családoknál gyűlünk össze. Kis csoportjaink 15-18 főből állnak. A hónap első három hetében házaknál jövünk össze, a negyedik héten pedig a plébánia valamennyi kis csoportja a templomban gyűlik egybe közös estére. Eképpen őrizzük meg a plébánia kis csoporjai közötti egységet. És a plébános azzal is egyetért, hogy ezen a napon közösen ünnepeljük az eucharisztiát. Ha pedig ezt nem tehetjük, akkor nagy közös dicsőítést tartunk, egyszerűen hogy ápoljuk a csoportok közti egységet.

De legyetek tudatában, mennyire fontos, hogy az evangélium tanítása is folyamatosan hirdettessék minden imacsoportban. Mégpedig Isten szavával. Szent Pál mondja a Rómaiaknak írt levél tizedik fejezetének 17. versében: „A hit tehát hallásból fakad, a hallás pedig Krisztus tanításából." Ezért imacsoportjainkban erősítenünk kell hitünket Isten szava erejével.

Ha imacsoportjaitok csak azért gyűlnek össze, hogy imádkozzanak, és nem az Isten szavára, nem a Bibliára figyelnek, megtörténhet, hogy az ima kissé üressé, egyhangúvá válik. Ha azonban minden héten Isten szavával táplálkoztok, és abból épültök, imacsoportotok megerősödik és növekedni fogtok a hitben. Mert mindnyájatoknak szüksége van arra, hogy Isten szaván meditáljatok, eltöprengjetek, hogy hitetekben növekedjetek. Oly sok téves szekta van ma. Ha Isten

szavát nem tanulmányozom, talán nem tudom eldönteni, hogy amit mondok, megfelel-e az igazságnak.

Az egyik ilyen, napjainkban igen elterjedt tévedés az a téveszme, amelyet „new age"-nek neveznek. Vannak olyan katolikusok is, akik hagyják, hogy megtévessze őket ez a mozgalom, mert a felszínen nagyon sok dolog van benne, ami szép, és igen vonzónak tűnik. Ez olyan, mintha egy szép nagy tortát raknának elétek, amely azonban meg van mérgezve. Előre tudni kellene, hogy mérges, mert kívülről nem látszik rajta. És a New Age-ben sok az olyan szép dolog, ami számos fiatalt megtéveszt, éppen az egyetemisták közül - a tartalma azonban az ördögtől van. Csak néhány apró információt szeretnék adni azoknak, akik nem ismerik, hogy be ne csapódjanak. A New Age úgy tünteti fel magát, mint ami valamennyi vallást egybefoglal. Különösen a keleti vallásokat; a gnózist, az ezoterikát, a spiritizmust. Mindent egy kalap alá akarnak venni. E kalap alatt egybesöpörve mindenféle okkultizmusok, rítusok rejtőznek.

A New Age a Teozófiai Társasághoz kapcsolódik, amelyet 1975-ben alapított Elena Plawatzki. Az amerikai Alice Baley, a Társaság harmadik elnöke könyvet írt a New Age mindeme tanairól. Jól figyeljétek! Ő „automatikus írás" útján kapta a tanításait. Tudjátok, mi az az automatikus írás? Úgy működik, hogy az ember kezét egy sátáni hatalom használja, és kényszeríti az írásra. Írnia kell, nem tudja abbahagyni. És ez az automatikus írás a sátáni hatalom nyomására jön létre. Már imádkoztam olyan emberekért, akik ilyen befolyás alatt álltak, akik arra kényszerültek, hogy így írjanak. Nem voltak urai a kezüknek. És voltak köztük olyanok, akik csodálatos dolgokat írtak, ugyanakkor tudat alatt kigúnyolták Istent. Először még magasztaló szavakat mondtak róla, azután egész hirtelen megjelent valami blaszfémia. Ez a hazugság szelleme, amely egy ember kezét hatalmába keríti, és írásra kényszeríti. És ahhoz, hogy ezt a személyt ettől megszabadítsuk, ördögűző imát kellett mondanunk. Én magam két olyan személyért imádkoztam, aki ilyen nyomás alatt állt, anélkül, hogy maga akarta volna. Ahogy már ma reggel mondtam nektek, a Szentlélek sohasem korlátozza szabadságunkat. De a gonosz lélek hatalmába keríti az ember adottságait, és kényszeríti őt...

Alice Baley tehát a New Age-dzsel kapcsolatos összes tanait automatikus írás útján kapta, egy gonosz lélek diktálására. És ezt a tervet csak 1975-ben volt szabad nyilvánosságra hozni az összes tömegkommunikációs eszköz - sajtó, rádió, tévé, stb. - útján. Így is történt. Ez a terv már nincs titokban. Ez a terv egy új világrendet akar elérni. Olyat, ami a szeretetre és az emberek testvériségére épül. Hiszen ez jó. És egy új, centralizált és abszolút világkormányt kíván létrehozni. Ez már veszélyes. Egy abszolút uralomban az ember elveszíti szabadságát. Azután egy világvallást is létre akarnak hozni, amely egy mesterre vonatkozik, akinek még el kell jönnie. Csak egyetlen vallást akarnak. Mindenkit egy vallásban akarnak egyesíteni egy olyan személy körül, akinek még el kell jönnie. De legyetek tudatában annak, ami teljesen világos: ez a mester, akit várnak, hogy el fog jönni, az Antikrisztus. Ez nyilvánvaló. Ennek a célnak a megvalósulását különböző eszközök szolgálják. Csak néhányat mondok közülük. Legyen egy új gazdasági rendszer az egész világon. Az élelmiszer-elosztást világszerte ellenőrizni kell. A területek feloszlását és az egészségügyet is ellenőrizni kell. A születések száma korlátozandó. Mindenütt be kell vezetni a terhességmegszakítást és a mesterséges megtermékenyítést. És nézzetek körül, hol tartunk ebben a kérdésben, hogyan valósul meg mindez napjainkban. Mindent áthat, behálózza intézményeinket. Gazdaságilag, szociálpolitikailag. És végül egy világkormány létrehozása. És ez az egész terv automatikus írás útján egy sátáni hatalom befolyására jött létre! Nyilvánvaló, hogy ez az előkészület az Antikrisztus eljövetelére.

Már vannak olyan szervezetek a világon, amelyeket ez a New Age filozófia nagyon áthatott. És már együttműködnek a New Age-dzsel. Többek között az ENSZ, az UNESCO, a Ford-alapítvány, a Rockefeller-alapítvány és a szabadkőművesek. És ha jól odafigyelünk, megállapíthatjuk, hogyan lopakodik be ez a New Age mindenhová, és hogyan akar mindent áthatni azért, hogy egy világkormányt megvalósítson.

Ez a New Age a halált is tagadja abban az értelemben, hogy vele az élet befejeződne. A reinkarnációt hirdetik, a lélekvándorlást, vagyis, hogy az ember újra és újra világrajön más formában. Tanításuk szerint az ember szellemi fejlődése ilyen módon fog megvalósulni. Mindez teljes mértékben szemben áll Jézus és az evangélium tanításával. Ügyeljetek rá, hogy soha ne engedjétek megtéveszteni magatokat ezzel a szép tortával. Nagyon-nagyon fájt, amikor tegnap valaki azt mondta nekem, hogy Németországban a fiatalok 20%-a valamilyen módon már kapcsolatba került a New Age-dzsel. Amikor Genfben prédikáltam, kértek, hogy beszéljek a new age-ről, mert sok egyetemen tért hódított. Ljubljanában is kértek, hogy beszéljek róla. Ez egy olyan mozgalom, amely mindenhová behatol. Vannak olyan katolikusok, akik azt hiszik, hogy ez jó, mert ez a mozgalom egy új világrendről beszél, amelyet a szeretet és a testvériség alapján kell létrehozni. De én nem változtathatom meg az evangéliumot. A Hiszekegyben azt mondom: „Hiszek a testnek feltámadásában". Semmilyen mozgalmat nem tudok elfogadni, mely a lélekvándorlásról akar meggyőzni. És ha vannak barátaitok, gyerekeitek, akik a New Age-ben érintetttek, legalább a mozgalom eredetéről, gyökeréről világosítsátok fel őket! Az evangéliumot a Szent-

lélek sugalmazta, a New Age-t pedig a sátán. Ez tehát nagy különbség. Most nem kívánok többet mondani róla, de ezt el akartam mondani nektek, hogy legalább gyermekeiteket megóvhassátok tőle.

Térjünk vissza imacsoportjainkhoz. Mondottam, hogy imacsoportjainknak időre van szüksége az evangelizálódáshoz, ahhoz, hogy lelkileg növekedjenek. És hogy hogyan lehet jól előkészülni az imacsoportban való részvételre - jó volna elvégezni előtte egy ún. „Élet a Lélekben" szemináriumot, hogy megújítsuk keresztségünket és bérmálkozásunkat, hogy imádkozzunk a Szentlélek kiáradásáért, hogy életünket a Szentlélek kezébe tegyük le, és Ő így belénk költözhessen és általunk csodákat vihessen végbe. És egy ilyen lelki szeminárium elvégzése után kellene csatlakozni a plébánia valamelyik imacsoportjához.

Nálunk, a mi imacsoportjainkban mindig két felelős van. Egyiküktartja a tanítást, amire előző este készül fel. Kérjük, hogy ez a tanítás ne tartson fél óránál tovább, ugyanis ez nem katekézis-est, hanem imaest. Fél órát tanítunk tehát a Biblia valamelyik könyvéből, utána énekelünk, azután kezdünk el imádkozni. Ahogyan ti is csináljátok, dicsőítéssel kezdjük.

Mi katolikusok mindenfelé ahhoz voltunk hozzászokva, hogy kérő imákat mondjunk. Sokan vannak, akik azt sem tudják, hogyan kell dicsőítő imát mondani. Pedig a Szentlélek először a dicsőítésre késztet bennünket. Dicsőítjük Istent azért, ami Ő számunkra, például „dicsőítünk Téged, Istenünk, mert Te vagy Alkotónk". Dicsőíthetjük az Atyát, dicsőíthetjük Jézust, mondhatunk dicsőítő imát a Szentléleknek. Dicsőíthetjük a Szentséges Szüzet is. Vannak katolikusok, akik azt tartják, hogy a Szent Szűzhoz nem lehet imádkozni. Azt mondják, a Szent Szüzet nem lehet dicsőíteni. Gábor angyal azonban csodálatos dicsőítést mondott Máriának, amikor így szólt: „Üdvözlégy Mária, az Úr van teveled." Ez csodálatos dicsőítés. „Örvendj, Mária, malaszttal teljes." Azt mondani Máriának, hogy ő kegyelemmel van telve: ez dicsőítés. És ha az angyal alászállhatott az égből, hogy Máriát dicsőítse, mi katolikusok miért ne dicsőíthetnénk őt is olykor? Dicsőíthetjük tehát az Atyaistent, Jézust, a Szentlelket és Máriát, az Isten anyját. Dicsőítés az, ha Istent önmagáért dicsérjük. Például „dicsérlek Téged, Jézus, mert Te vagy a megmentőm." „Dicsérünk Téged, Uram, mert Te vagy az út, az igazság és az élet." És elkezdjük dicsőíteni Jézust, dicsőíteni a Szentlelket, aki megszentel minket. Körülbelül negyedórányi dicsőítés után áttérünk a hálaadó imára. A hálaadó ima arra hív meg bennünket, hogy hálát adjunk Istennek azért, amit tesz, amit érettünk tesz. Köszönöm Neked, Uram a szép időt, melyet találkozónkhoz adsz. Sok mindenért mondhatunk köszönetet. A hálaadó imában külön-külön mindenki köszönetet mond valamiért, ami őt személyében érinti, például családjáért, életéért. Valaki elmondta nekünk, hogy fiatal korában sokat sírt, mert sose volt cipője, nagy szegénységben élt. Egy napon találkozott egy másik emberrel, aki tolószékben ült, mert mindkét lábát levették. És ettől a naptól fogva nem sírt többé, hogy nincsen cipője, hanem elkezdett hálát adni Istennek, hogy megvan a két lába. Megértette, mennyivel fontosabb, hogy lába legyen az embernek, mint cipője. És így tanulunk meg hálát adni Istennek mindazért, amit értünk tesz.

Szóval, az imacsoport programja, mint mondottam nektek: fél órányi evangelizáció, vagyis tanítás, jó negyedóra dicsőítés, melyben Istent dicsérjük önmagáért, és körülbelül negyedórányi hálaima. Ha az imacsoport családnál gyűlt össze, akkor tartsunk negyedóra szünetet, hogy elbeszélgethessünk, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz, jobban megismerjük egymást. Az imacsoportok alkossanak ugyanis testvéri kisközösségeket. Olyan emberekkel nem lehet közösséget alkotni, akiknek a nevét sem ismerjük. Jó, ha egy negyedórát beszélgetésre fordítunk, nem feltétlenül azért, hogy közben sörözzünk vagy rumot, süteményt fogyasszunk, hanem hogy tényleg megismerjük egymást.

A második szakasz azután azzal kezdődik, hogy tanúbizonyságokat kérünk, apró tanúbizonyságokat, ha van miről beszámolni. Az imacsoportban a felelősnek mindig meg kellene kérdeznie, van-e valaki, aki tanúságot kíván tenni, egészen röviden. Meg lehet hallgatni egy-két tanúságtételt, aztán következik befejezésül a kérő ima. A másokért vagy akár magunkért mondott ima is körülbelül negyedóráig tartson. Ha valakinek a csoportban különleges problémája van, egészségügyi vagy családi problémája, akkor őérte külön lehet imádkozni. És így megtörténik, hogy az imacsoport a dicsőítés vagy a hálaadás alatt, vagy a kérő ima során nyelveken imádkozik. Olykor valaki próféciában részesül, amit továbbad. És az imacsoportok tényleg arra vannak hivatva, hogy testvéri kisközösségeket alkossanak. Ne lépjünk át egyik imacsoportból a másikba, maradjunk meg az adott csoportnál.

Én például Jézus Szentséges Szívének misszionáriusa vagyok, nem lehetek ugyanakkor jezsuita vagy redemptorista vagy ferences is. Egy közösséget kell választanunk. És így egy kis imacsoportban fokozatosan kialakulhat egy testvéri közösség. Vegyétek fontolóra, hogy imacsoportot hozzatok létre családotokban, hogy visszavigyétek a családokba az evangéliumot. Ez persze nem mindenütt lehetséges, például egy olyan városban, mint New York, nehéz lenne mindenkihez eljutni, de kisebb helyeken nagyon szép, ha a csoportok összejönnek a családoknál, havonta egyszer pedig valamennyien közösen a templomban. Abban a kis helységben, ahol 1974-ben elkezdtem, 25000 lakos volt; az imacsoportot a templomban alakítottuk meg. Azután megnőtt a csoport, túl nagy lett, ezért 12 kis csoportra osztottuk, melyek házaknál, családoknál jöttek össze.

Minden hónap utolsó hetében pedig a templomban gyűlt egybe valamennyi csoport. Ez a 12 kis csoport is megnőtt, ezeknek is osztódniuk kellett. És így osztódtak és növekedtek tovább. Minden csoportban tartottunk olyan oktatást, amit egyházközségi szinten készítettünk elő. Senki sem taníthat tehát, ha nem vállalja, hogy másokkal együtt felkészüljön a Biblia alapján, imádkozva. A csoportok pedig tovább növekedtek, most ebben a 25000 lelkes helységben 104 imacsoport van. És valamennyi kis csoport evangelizációs csoport. A gyümölcsök csodálatosak. Csütörtökönként semmilyen másfajta egyházközségi összejövetel nincs, ez az ima estéje.

Ezek az imacsoportok nemcsak a karizmatikus megújulás résztvevőit ölelik fel, hanem mindenki számára nyitottak, meghívunk embereket például a Mária-légióból, a Cursillióból, hogy vegyenek részt benne. Úgy tartjuk, hogy az ima mindenkinek a lelkét apostolizálja. Azután elmennek, és tovább dolgoznak apostoli mozgalmaikban, miután közösen imádkoztunk. Ha még nem vagytok tagjai egy imacsoportnak, meghívlak titeket, hogy vegyetek részt valamelyikben, és talán végezzétek el előtte a Lélek szemináriumát, és meg fogjátok tapasztalni, miként növekedhettek a hitben.

Az az ország, ahol jelenleg a legtöbb imacsoport van, Dél-Korea. Hihetetlen, de Dél-Koreában ezrével vannak ilyen imacsoportok. És ebben az országban van a legtöbb a megtérés is. Tavaly húsvét vasárnap 3000 felnőttet kereszteltek meg a szöuli székesegyházban. A bíboros kicsit zavarba is jött, mert túl gyorsnak találta az eseményeket. Sokan, akik nincsenek megkeresztelve, eljárnak az imacsoportokba, ahol megtapasztalják a Szentlélek működését, és fokozatosan megkapják a hit világosságát. Tehát, ha továbbra is növekedni akartok a hitben, mint Isten népe, akkor ezeknek az imacsoportoknak erre nagyon szép eszközük van: ezek mind az evangelizáció csoportjai, amelyeknek az Úr sok karizmát ad egyháza felépítésére. Amen.

Emiliano Tardif atya

Ford: Szaszovszky József és Szaszovszky Józsefné

SZENTLÉLEKBEN MEGKERESZTELVE

Amikor a katolikus egyházban a karizmatikus megújulás 25. évfordulóját ünnepeljük, elgondolkodom a saját Szentlélekben való megkeresztelkedésemen, ami 1976-ban volt. Abban az időben gyakran kérdezték tőlem, hogyan válhatott „karizmatikussá" egy jól képzett, a hagyományokon nevelkedett, de megtévedt katolikus, mint amilyen én voltam. Erre az az egyszerű válasz, hogy amikor már nem jártam misére és Istenre úgy tekintettem, mint akinek semmi jelentősége nincs az életemben, Ő akkor szólt hozzám. Isten szava anglikán barátaimnak állásfoglalásra késztető meghívásában, egy baptista házaspár tanúságtételében, a feleségem életében végbement jelentős változásokban és egy anglikán papnak a Szentlélek indítására való engedelmes válaszában nyilvánult meg. Ennek eredményeképpen megkeresztelkedtem a Szentlélekben, hitem élővé vált, az elkötelezettség és vezetés új érzésével tértem vissza az egyházba. Újra választ kaptam arra az egyszerű imára: „Jöjj Szentlélek..."

Manapság több millió katolikus él a világban, akik nemcsak egy történelmi Pünkösdről beszélnek, de világos, hathatós tanúságot tesznek személyes Pünkösdjükről, amelyben maguk is megtapasztalták a Szentlélek jelenlétét és működését. Vannak közöttük bíborosok, püspökök, papok, apácák és mindenféle foglalkozású, korú és társadalmi helyzetű laikusok. A Szentlélek ereje által mindegyik új kapcsolatba került Jézus Krisztussal, aminek lényege az, hogy új tudásra ébredtek Isten bennük való jelenlétéről. A lelki életnek ez a megújulása, mint karizmatikus megújulás vált ismertté, 25 évvel ezelőtt kezdődött, amikor az Egyház kereste a módot, hogy megvalósítsa a II. Vatikáni Zsinat történelmi határozatait.

Váratlanul, előre nem tervezve és sok ember számára kényelmetlenül, a karizmatikus megújulást rövidesen úgy ismerték el, mint a Szentlélek működését, ami a Zsinat által előkészített gazdag talajban jó gyümölcsöt terem. Nem hoz semmi újat az Egyházba, hanem egyszerűen feltárja és megújítja azt, ami már megvan.

A „karizmatikus" megjelölés egyesek számára félrevezető lehet. Ez a megújulás sokkal többet jelent, mint a Szentlélek ajándékainak a karizmatikus megújulását, bár ez is nagyon fontos. Néhányan úgy látják, hogy egyszerűen egy új odaadásról van szó, amely az imaösszejövetelekre összpontosul, de a megújulást

nem szabad erre korlátozni. Az imádság természetesen mindig középpontja lesz a lelki megújulásnak, és az összejövetelek jó alkalmat adnak az embereknek a közös imákra, dicsőítésekre és arra, hogy megosszák egymással azt, amit Isten az ő életükben tett. A karizmatikus megújulás azonban sokkal több ennél. Néhány csoportban és plébánián új, vidám dicsőítő dalokat énekelnek, gyógyító szolgálatokat tartanak, más egyházakat látogatnak meg ökumenikus események alkalmával, és jobban tudatára ébrednek a körülöttük lévő emberek szükségleteinek. Ez is mind jó dolog, de a karizmatikus megújulás alapjában véve több, mint ez.

A karizmatikus megújulás az egyén életének alapvető átalakulása, amelyben én-központúságunkat Isten-központúság váltja fel, gyökeresen megváltozunk, megtisztulunk világiasságunktól, amely átjárta addigi gondolkodásunkat és cselekvésmódunkat. Istennek és embertársainknak szolgálatába helyez minket, Isten által adott szeretetben és erőben. Ha megengedjük Neki, hogy így tegyen velünk, akkor a Szentlélek kinyilatkoztatja nekünk Jézus Krisztust, mint Urat (1Kor 12,3). Közelebb visz az Atyához (Róm 8,15), életre váltja az Evangélium alapvető igazságait (Jn 16,13) és életünket eltölti erejével, hogy hatásosabban vihessük el az Örömhírt a társadalom minden részébe.

Ez Isten kegyelme, nemcsak az Ő Egyháza, hanem az Ő világa számára. A karizmatikus megújulásba kapcsolódó emberek nem tekintik magukat magasabbrendű kereszténynek. Egyszerű, mindennapi emberek, akiknek hite megújult és gazdagabbá vált, és akik készek arra, hogy egyre növekvő szerepet engedjenek életükben a Szentléleknek. Céljuk az Egyház misszió-jának szolgálata abban, hogy mások hite növekedjék, felismerve mindannyiunk hivatását a Lélek által irányított életre, és hogy ajándékainkat az Egyház szolgálatára fordítsuk a világban.

Visszatekintve csak köszönettel tartozom az Úrnak azért, amit elkezdett az életemben 1976-ban. Megtanultam, hogy ha elkezdem élni mindannak a teljességét, amit Isten nekem szánt, akkor először is életre kell kelnie bölcsőben nyugvó kereszténységemnek a Szentlélek erejében. Ez mindannyiunk életében másképpen történik, a mi Urunk nem a módszereknek és technikáknak az Istene, hanem a kapcsolatoké. Túlságosan könnyű megpróbálni saját erőnkből keresztényként élni, azután hibázni és kiábrándulni. Mindannyian emberek vagyunk, egyaránt érzelmi és szellemi lények. Szükségünk van arra, hogy Isten szeretete megérintse szívünket és értelmünket. Ha kérjük Tőle, Jézus Krisztus megkeresztel minket Szentlelkében és meghív, hogy új módon szolgáljuk Őt, és felajánlja nekünk ajándékait. Nem tudom, mit fog jelenteni ez a te számodra, de egy dolgot megígérhetek, az életed már sohasem lesz olyan, mint eddig.

Amikor hálát adok az Úrnak mindazért, amit az elmúlt 25 évben tett a katolikus egyház karizmatikus megújulásáért, tudom, hogy még sokkal többet kell tenni a jövőben. Ezért a mai imám így szól: „Jöjj, Szentlélek..."

Charles Whitehead

A KÜLÖNBÖZŐ VILÁGI HIVATÁSOK

Az Egyház változatos gazdagsága minden életállapotban megmutatkozik. *A világi életállapotban különböző hivatások rejlenek*, vagyis különböző lelki és apostoli utak, amelyek csak egyes világi hívőket érintenek. A „közös" világi hivatás keblén virágoznak a „sajátos" világi hivatások. Ezen a területen megemlíthetjük azt a lelki tapasztalatot, amely nemrég ért be az Egyházban a **különböző formájú világi intézmények révén: a világi hívők számára is lehetőség nyílt a tisztaság, szegénység, engedelmesség iránti elkötelezettségre** fogadalmak vagy ígéretek formájában, ugyanakkor saját világi életkörülményeiket teljes mértékben megőrzik. Amint a szinódusi atyák megjegyezték: **„A Szentlélek az önátadás más formáit is fölkelti,** amelyekben a hívők önmagukat Istennek átadják, s ugyanakkor teljesen a világi állapotban maradnak.

(Christifideles Laici)

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

II. János Pál pápának a Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Megújulás Tanácsának tagjaihoz intézett beszéde, amely az 1992 március 14-i magánkihallgatáson hangzott el Rómában, a Katolikus Karizmatikus Megújulás 25. évfordulója alkalmából.

Krisztusban Kedves Testvérek!

A Szentlélek örömében és békéjében köszöntöm a Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Megújulás Tanácsát (ICCRO).

Most, hogy a Katolikus Karizmatikus Megújulás kezdetének 25. évfordulóját ünneplitek, szívesen csatlakozom hozzátok, hogy együtt dicsérjük Istent mindazokért a gyümölcsökért, amelyeket a Megújulás az Egyház életében hozott. A II. Vatikáni Zsinat után hamarosan megjelenő Megújulás a Szentléleknek egy igen különleges ajándéka volt az Egyház számára. Egy jel volt, amely sok katolikusnak azt a vágyát fejezte ki, hogy - mint az Atya fogadott fiai és leányai - még teljesebben élhesse meg keresztségi méltóságát és elhivatottságát, hogy a mélyebb egyéni és csoportos imákon keresztül megismerhesse Krisztusnak, a mi Üdvözítőnknek megváltó erejét, és hogy - ugyanannak a Léleknek fényében olvasva a Szentírást, amely azt sugalmazta - követhesse is annak tanítását. Ennek a lelki újraébredésnek egyik leglényegesebb eredménye egész bizonyosan az az életszentség utáni szomjúság volt, amely az egyes keresztények és az egész Egyház életében megfigyelhető.

A második évezred végén az Egyháznak méginkább szüksége van arra, mint valaha, hogy bizalommal és reménykedve forduljon a Szentlélekhez, aki szakadatlanul vonzza a hívőket a szeretet szentháromsági közösségébe, aki felépíti belőlük Krisztus Testének látható egységét, és aki hithirdetésre küldi szét őket, hogy így engedelmeskedjenek a küldetésnek, amellyel a feltámadt Krisztus bízta meg az apostolokat. Be kell látnunk, hogy a Szentlélek személyének és működésének egy mélyebb tudatosítása segít bennünket a mai idők kihívásainak megválaszolásában, mivel a Lélek „a keresztény hit középpontjában áll és az Egyház megújulásának forrása és dinamikus ereje" (Dominum et Vivificantem, 2). Valóban, a Szentlélek „az Egyház missziójának a legfőbb ügynöke" (Redemptoris Missio, 21), aki fenntartja és irányítja az Egyházat azon erőfeszítéseiben, hogy a Pünkösd kegyelmeit minél több emberhez eljuttassa.

Mivel a Szentlélek ajándékai az Egyház épülését szolgálják, Ti, mint a Karizmatikus Megújulás vezetői, méginkább hivatva vagytok arra, hogy az általatok képviselt különféle csoportok számára olyan lehetőségeket biztosítsatok, amelyeken keresztül méginkább megnyilvánulhat értelmük és szívük teljes egysége a Szentszékkel és a Püspöki Karral, és még gyümölcsözőbben együttműködhetnek az Egyház egész világra kiterjedő missziójában. Nemzetközi szinten, irodátok szoros kapcsolatai püspöki tanácsadójával, Paul Cordes püspökkel, valamint a Világiak Pápai Tanácsa által támogatott Papi Mozgalmak és Társulatokkal való koordinálás, mind fontos eszközei azon együttműködés elősegítésének, amely oly alapvető a Szentlélek különféle ajándékainak körültekintő ápolásánál. A Megújulás csak így tehet eleget egyházi célkitűzéseinek, segít biztosítani, hogy „az ízekkel és izmokkal összekapcsolt test gyarapodjon isteni növekedésében" (Kol 2,19).

Az Egyház pillanatnyi történelmében a Karizmatikus Megújulás kiemelkedő szerepet játszhat abban, hogy elősegítse a keresztény életnek manapság annyira aktuálissá váló védelmét a társadalmakban, ahol a szekularizáció és az anyagiasság sokakat annyira elgyengített, hogy képtelenek arra, hogy válaszoljanak a Léleknek és felfogják Isten szerető hívását. A társadalom újraevangelizálásában elsősorban úgy működhettek közre, hogy személyesen tanúságot tesztek a bennetek lakó Lélekről, és hogy az összetartás és a Lélek szentségi működésén keresztül kinyilvánítjátok az Ő jelenlétét. „A misszió első és pótolhatatlan formája a tanúságtevő keresztény élet" (Redemptoris Missio, 42). Azokat, akik lelkileg tanácstalanok, vonzhatjuk-e hatékonyabb eszközökkel azon igazságok felé, amelyek egyedül képesek csillapítani az emberi szív nyugtalanságát, mint buzgó keresztény hívők élő példája által? Tanúságot tenni annyi, mint hatékony kovásznak lenni azok között, akik talán nem ismerték fel teljesen a Jézus Krisztus által felkínált megváltás értékét.

A Karizmatikus Megújulás egy olyan szilárd lelki élet növekedését is támogathatja, amely a Szentlélek erejének Egyházon belüli működésén alapszik, hagyományainak gazdagságában, és különösen a szentségek megünneplésében. A gyakori szentáldozás és a bűnbánat szentségéhez való rendszeres járulás alapvetőek egy igazán Szentlélek szerinti élethez, mivel ezek azok az eszközök, melyeket maga Krisztus hagyott ránk, hogy velük visszanyerjük és életben tartsuk a Lélek kegyelmi ajándékát. Mivel a Lélek útjai mindig Krisz-

tushoz és az Ő Egyházához vezetnek, és mivel maga a Lélek irányítja a Jézus által rendelt Püspököket, akiknek gondjaira bízta Krisztus az Isten Egyházát, ezért nem lehet konfliktus a Lélekhez való hűség és az Egyházhoz, és annak Tanítóhivatalához való hűség között. Akármilyen formát is ölt a Karizmatikus Megújulás - imacsoportok, elkötelezett közösségek, életés szolgáló közösségek -, mindig annak lelki gyümölcsei fogják megerősíteni az egyetemes Egyházzal, ill. a helyi egyházakkal való közösséget. Nektek, mint koordináló szervezetnek az a feladatotok, hogy a Megújulásnak ezt a sokféleségét együttműködésre segítsétek, egységben az Egyház lelkipásztoraival, az egész Test javára. Ugyanakkor, a katolikus hagyományok lelki gazdagsága által elmélyített katolikus öntudatotok pótolhatatlan része az igazi ökumenikus párbeszédben való részvételnek, amellyel - a Szentlélek kegyelme által támogatva - a testvériség tökéletességére kell jutnunk: „testvériség az egyetértésben; az egy hit megvallásában; az isteni imádás közös megünneplésében és Isten családjának felebaráti harmóniájában" (Unitatis Redintegratio, 2).

Kedves Barátaim, e nagyböjti időszak kezdetén azért imádkozom, hogy a Ti munkátok is hozzájáruljon az Egyház növekedéséhez, hűen Isten akaratához és a kapott küldetéshez. Mindnyájatokat Mária szerető közbenjárásába ajánllak, aki az Egyház anyja, és aki „ugyanazon hit által, amely őt áldottá tette, jelen van az Egyház küldetésében és az Egyház azon munkájában, amely Fia királyságát mutatja be a világnak" (Redemptoris Mater, 28). Kísérje imája azokat, akik a Szentlélek indíttatásainak engedelmeskedve, Krisztus országának kiterjesztésére törekednek.

Mindnyájatokat szívélyes pápai áldásomban részesítelek.

Az előző számunkban megkezdett ismertetést - mely a különböző világrészeken végbement Katolikus Megújulás fejlődését mutatta be - most, az afrikai megújulás történetével folytatjuk.

Afrika: óriási remény

Az afrikai Katolikus Karizmatikus Megújulás úgy tejed, mint a tűz a száraz avaron - mondja Eric de Rosny atya. Az egész Hebga atyával kezdődött 1975-78-ban, Ghana-ban és Kamerunban. Ma ez a mozgalom, amelyet „Effeta"-nak neveztek el, 210 imacsoportból áll, Szenegálban, Zairében és Kongóban működik.

Más csoportok, mint pl. 1982-85-ben Nigériában, Szenegálban és Elefántcsontparton a francia közösségek által indultak el, a helyi püspökök kezdeményezésére. A „Pain de Vie" (Az élet kenyere) csoport vezetője Pascal Pingault, lelkigyakorlatokat tart kollégiumokban, plébániákon, lepratelepeken prédikál. Nagy szomjúsággal hallgatják beszédeit: 2-3000 ember jön rendszeresen hallgatni őt.

„Most már tudatában vannak annak, hogy a nyugati társadalom csillogása nagyon felszínes" - mondja Pascal. „Itt Afrikában elhagyták már a marxizmust és a liberalizmust, alig van ennivalójuk, én az evangéliumot hozom nekik, és ez érdekli őket."

Az afrikai Karizmatikus Megújulás állandóan terjed: Rwanda-ban 705 imacsoport van (20000 ember), Kinsasában 60 imacsoport néha 2000-3000 taggal, Abidjanban 30 imacsoport, Sahelben kis közösségek létesülnek a mohamedán terület közepén, Libériában a közelmúltbeli küzdelmek után, és az Elefántcsontparton Szent Ignác lelkisége szerint tartanak lelkigyakorlatokat.

Eric de Rosny atya szerint a Karizmatikus Megújulás valódi esély az Egyház számára. „Lehetővé teszi, hogy az emberek kifejezzék érzelmeiket. Amíg a hitnek nincs meg az ilyen kifejezésmódja, addig idegen marad az afrikaiak számára."

Ugandában Ernest Sievers atya indította el a Karizmatikus Megújulást. A vezetők az egész kontinensen az általa kifejlesztett, s az ICCRO (Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Megújulás Irodája) által jóváhagyottt „Élet a Lélekben" szemináriumokban tanulnak. A Katolikus Karizmatikus Megújulás az AIDS betegek szolgálatában dolgozik.

Kairóban Fadel Sidaronss S.J. atya módszere mintájára indult el egy közösség. A Katolikus Karizmatikus Megújulás Eritreában és Etiópiában is lassan növekszik.

„Hadd hallom, mit hirdet az Úr, a mi Istenünk! Valóban, ő a békét hirdeti. Békét népének és minden szentjének, mindenkinek, aki szívből megtér Hozzá. Igen, közel az üdvösség azokhoz, akik Őt félik, s dicsőség lakik majd földjükön." (Zsolt 85,9-10)

EZT MONDJA AZ ÚR:

„Mindennap mondj igent hívásomra. Ezt az igent csak a velem eltöltött csendben tudod kimondani. Ne félj attól, hogy hiányozni fog az életedből a rám szánt idő. Bízzál Bennem. A nyáj egy részét rád bíztam. Őrizd meg őket nekem és dolgozz azon, hogy növekedjenek. Nem a te hangodat kell, hogy ismerjék, hanem az enyémet. Megadom az erőt a feladathoz. Az én erőmmel végezd a munkád, ne a magadéban bízz. Az is tőlem van, de sokmindenhez az kevés. Engedd, hogy betöltselek. Vedd Szentlelkemet. Általa élj és szolgálj. Add tovább buzdításomat. Szövetséget kötöttem veled. Hű vagyok kimondott szavamhoz, ne légy türelmetlen. Napról napra bízd rám magad minden dolgoddal, örömöddel, problémáddal együtt, hogy veled lehessek mindenben. Szeretlek és a javadat akarom. Ne aggódj, ha másfelé visz az út, mint amit szeretnél. Én állok melletted, ne félj."

(CS)

1. Inkább a vidámságot öltsd magadra, amely az Isten előtt mindig kedves, szívesen fogadott és örvendezzél benne! Minden vidám ember a jót teszi, a jóra gondol, a szomorúságot pedig megveti.

2. A szomorkodó ember ezzel szemben mindenkor a rosszat teszi, először is azért, mert megszomorítja a Szentlelket, amelyet még mint vidámat kapott meg az ember; másodszor pedig azzal, hogy a Szentlélek megszomorításával bűnt követ el és nem közeledik az Úrhoz, nem is vallja meg az Urat.

3. A szomorú ember imájában nincs is erő, hogy felemelkedjen az Isten áldozati oltárára! Mert ha szívében a szomorúság ül - mondotta -, a szomorúság összekeveredik az imádsággal, és így nem engedi azt felszállni tisztán az oltárra. Ahogyan az ecetnek és a bornak az összekeveredésekor nem marad meg ezeknek az íze, ugyanígy van a szomorúság és a Szentlélek összekeveredésekor is, a léleknek ekkor már nem lesz imája.

4. Tisztítsd meg tehát magadat ettől a rossztól, a szomorúságtól, és az Istennek fogsz élni; az Istennek élnek azok is, akik kivetik magukból a szomorúságot, és a vidámságot öltik magukra.

Hermes: Pásztor

(Ókeresztény írók 3.)

Szerkesztői üzenet

A karizmatikus megújulás 25. évfordulójára megjelentetünk egy 60 oldalas újságot (az angol GOODNEWS magyar fordítását). Aki szeretné megrendelni (a szerkesztőség címén), annak szívesen küldünk. Irányár: 60 Ft.

30.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az egyház tanítása 2
Dr. Kovács Gábor: A lángoló Isten 3
Mit adott a Szentlélek szeminárium? 6
Tóth Tihamér: A Szentlélek újjászül 8
Hogyan őrizzük meg gyermekeinket katolikusnak . . 9
Halász Piusz: A Szentlélek bennem 11
Medjugorje, 1992 május 25. 11
E Tardif: Az imaközösségek... 12
Whitehead: Szentlélekben megkeresztelve 15
A Katolikus Karizmatikus Megújulás hírei 17
Ezt mondja az Úr 19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 2.
Felelős kiadó: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Készült: Bakró László nyomdájában
1024 Budapest, Ady E. u. 145.b.
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1989